

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 123/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti U., spol. s r. o., M., zastúpenej advokátkou JUDr. R. J., T., pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 106/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti U., spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2012 doručená sťažnosť spoločnosti U., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 106/2010 (ďalej len „okresný súd“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 6. apríla 2010 podala na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 11 975,29 € s prísl. (právny základ žalovaného nároku v sťažnosti bližšie neozrejmla). Súdny poplatok z návrhu sťažovateľka nezaplatila s tým, že tento zaplatí po zaslaní výzvy zo strany súdu. Keďže žiadna výzva na zaplatenie súdneho poplatku po dvoch mesiacoch od podania návrhu jej nebola doručená, požiadala súd o výpočet súdneho poplatku. Nezaplatením poplatku sa sťažovateľka podľa vlastného vyjadrenia chcela vyhnúť zbytočným priet'ahom z dôvodu nesprávne zaplateného súdneho poplatku. Keďže súd na podanie sťažovateľky nereagoval, 15. júla 2010 podala predsedníčke súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi na sťažnosť datovanej 13. augusta 2010 konštatovala, že sťažnosť nie je dôvodná, pretože súd vykonával procesné úkony a vo veci priebežne konal. Keďže sťažovateľka nesúhlasila so závermi predsedníčky okresného súdu, podaním z 13. septembra 2010 sa obrátila na predsedu Krajského súdu v B., ktorého žiadala, aby prešetril vybavenie sťažnosti predsedníčkou okresného súdu. Podpredsedníčka krajského súdu v odpovedi z 21. októbra 2010 vyhodnotila žiadosť sťažovateľky ako neopodstatnenú, keďže predsedníčka okresného súdu sa jej sťažnosťou riadne zaoberala, pričom sa stotožnila aj s jej záverom týkajúcim sa nezistenia priet'ahov v predmetnom konaní. Súčasne uviedla, že v rámci prešetrovania sťažnosti na priet'ahy v konaní nemožno skúmať danosť poplatkovej povinnosti.

3. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sťažovateľka vidí v tom, že následne okresný súd vo veci nekonal, nebola upovedomená o žiadnych ďalších procesných úkonoch. Dôvod týchto priet'ahov jej nie je zrejmý, keďže ako neskôr zistila, pokračovaniu v konaní by nemalo brániť ani nezaplatenie poplatku, pretože pri podaní návrhu na náhradu škody spôsobenej trestným činom nevzniká poplatková povinnosť. V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v uvedenom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1

dohovoru, a aby prikázal okresnému súdu vo veci konať, vec prejednať a rozhodnúť. Požadovala priznať aj primerané finančné zadost'učinenie vo výške 6 000 € a náhradu trov konania.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie s'ťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho

prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

7. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala predsedníčke okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú ústavný súd stabilne považuje za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorým sťažovateľ poskytne príslušnému súdu dostatočný priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou. V okolnostiach prípadu však nemohla ostať mimo pozornosti ústavného súdu príčina, ktorá viedla k podaniu sťažnosti na prietahy v konaní a ktorou bolo nezaslanie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku. Pohľad sťažovateľky, podľa ktorého prietahy v konaní boli vyvolané tým, že okresný súd ju nevyzval na zaplatenie súdneho poplatku, v okolnostiach prípadu nemôže prima facie viesť k záveru o možnom porušení jej označených práv. Sťažovateľka si totiž v sťažnosti sama odporuje, keď najskôr tvrdí, že nezaslanie výzvy

malo viesť k zbytočným priet'ahom v konaní, následne však konštatuje, že konanie malo byť od súdneho poplatku oslobodené. Z uvedeného rezonuje, že v tomto prípade by nebola povinná platiť poplatok ani pri podaní žaloby (návrhu na vydanie platobného rozkazu) a ani následne na výzvu súdu, a teda nezaslanie výzvy na zaplatenie poplatku nemohlo viesť k zbytočným priet'ahom v konaní. Aj napriek tomu, že ústavnému súdu pre nedostatok právomoci neprislúcha rozhodovať, či konanie pred všeobecným súdom ne/malo byť oslobodené od súdnych poplatkov, s'ťažovateľka tým, že v tomto smere s'ťažnosť bližšie nezdôvodnila (nekonkretizovala právny základ návrhu), neumožnila ústavnému súdu túto okolnosť ani posúdiť.

8. Dôvodom na vyhodnotenie s'ťažnosti ako zjavne neopodstatnenej však boli časové okolnosti konania pred všeobecným súdom. Zo s'ťažnosti a z jej príloh vyplýva, že po podaní návrhu 6. apríla 2010 tento súd 1. júna 2010 previedol z registra Rob do registra Cb a následne 9. augusta 2010 uznesením vyzval žalovaného na vyjadrenie k návrhu. V tomto období, ako aj bezprostredne nasledujúcim s'ťažovateľka uplatňujúc svoje procesné právo podať s'ťažnosť na priet'ahy v konaní (vyhodnotenú ako nedôvodnú) a žiadosť o prešetrenie vybavenia s'ťažnosti (vyhodnotenú taktiež ako nedôvodnú) sama v istej miere prispela k priet'ahom v konaní, keď orgány správy súdov jej podania nemohli vyhodnotiť bez znalosti spisu. Ďalšie konanie okresného súdu v právnej veci s'ťažovateľky a jeho prípadná nečinnosť v trvaní podľa s'ťažovateľky prevyšujúcom jeden rok nenadobudli ústavnoprávny rozmer, ktorým by sa ústavný súd mohol zaoberať po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 47/03, II. ÚS 296/2011). Postup okresného súdu, aj keď sa s'ťažovateľke nemusel vždy javiť úplne efektívny, sa zjavne nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska posúdenia predmetného konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

10. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti (príkaz okresnému súdu konať, primerané finančné zadost'učinenie a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. marca 2012